

Dag 110, woensdag 11 juli 2018. Vandaag wordt weer een bijzondere dag. Ik ga door het 3000 km punt. Dat ga ik samen met Agatha doen, Giulia heeft een ontstoken grote teen en gaat vandaag naar de dokter. Mirko gaat met haar mee, en dan waarschijnlijk met het OV door naar onze laatste stop voor Santiago de Compostella, O Pedrouzo. Bij het 3000 km punt schrijft Agatha met mooie letters het aantal kilometers op het pad en maakt een foto. Het is bij de paal waar we nog ongeveer 50 km moeten tot de finish. Dan komt Michael, een Amerikaan, langs en denkt in eerste instantie dat het om het 50 km punt gaat, maar als we uitleggen wat er aan de hand is veranderd zijn blik (hij dacht in eerste instantie dat we in Sarria begonnen waren) en maakt dan een foto van ons beiden. Het tempo zit er goed in en we lopen door de schitterende bossen met eucalyptus bomen. Onderweg eten en een Grande Cerveza con lemon. Dit keer is hij echt GRANDE, want de inhoud is maar liefst 1 liter. Nog een stukje en als we O Pedrouzo binnenlopen komen we Giulia en Mirko tegen en lopen samen naar de Albergue voor vanavond. Giulia en Mirko hebben vanmiddag al ingecheckt. Het is een prima Albergue, en er zijn nog 5 bedden verspreid over de benedenverdieping. Maar dan loopt de beheerder met Agatha en mij naar boven. We vermoeden dat hij denkt dat we een stelletje zijn, want we krijgen voorlopig de hele bovenverdieping voor ons alleen, met een aparte dames en heren badkamer. Toevallig hadden we het vandaag over Game of Thrones, en we lijken wel de koning en koningin van de Albergue die via de ramen zicht hebben op de benedenverdieping waar het gepeupel slaapt... In het midden van de Albergue staat zelfs een boom, en er stroomt water door de binnenplaats Giulia en Mirko hebben contact gemaakt met Robert, een Hongaar die in Duitsland woont en de route del Norte heeft gelopen. Met z'n vijven gaan we eten en de halve finale van het WK tussen Kroatië en Engeland kijken. In het restaurant sluit ook nog Karina uit Zweden aan en zo hebben we een mooi groepje bij elkaar om morgen Santiago de Compostella binnen te lopen. We zijn behoorlijk moe en gaan als de verlenging van de wedstrijd begint terug naar de Albergue om te gaan slapen. Er zijn nog 2 Koreanen op de verdieping bijgekomen, bekenden voor ons, en voor de grap worden dat onze bedienden Tandem poetsen en naar bed. Ik kijk nog even wat de tussenstand is, gelijkspel, en penalties. Samen met Agatha kijk ik de penaltie-reeks op mijn telefoon en we zijn blij dat Kroatië uiteindelijk wint. Tijd om echt te gaan slapen voor de laatste etappe naar Santiago de Compostella. We staan morgen vroeg op zodat we rond de middag aankomen.

